עבידנא יומא טבא לרבנן. לתלמידים. דאם ישיבה היה: **פיפי לי.** ישולם שכרי: **דכי אתי לורבא מרבנן לו'.** שחיבת תלמידי חכמים עלי: **דלא מזיגנא רישא אכי סדיא.** איני מניח ראשי על הכר: **כמה דלא מהפיכנא ליה בזכותיה.** עד שאראה אם יש בדבריו לזכותו: **מתעטף. בבגדים נאים: בוחי לבה.** הכי קרי ליה לשביתת שבת מתוך חביבות: **טחיי.** רקיקין טחין פיהן בשומן אליה או בשמן: **מי עדיפת לן מינה.** כלום אתה חשוב לנו מן השבת לכבוד שבת הכנסוס ולא היינו יודעים שתבא: **מתליסר טבחי.** לטעוס בשבת מן המובחר: **איספירי סלעים.** איסתירי פשיטי סלעי מדינה והן ז' מח' בסלע לורי והיינו חלי דינר: **ומשלים להו אצינורא דדשא.** לפני בוחש להביא לו הבשר היה מזמן להן מעותיהן על פתחן ואומר להן אשור הייא התאשרו והתחזקו מהר באומנותיכם למהר ולחזור ולמכור ולהתעסק בצרכי שבת. ולי נראה ומשלים להו אצינורא דדשא כשהיה מביא ראשונה היה נותנה לשמשין המכינים סעודתו על פתח ביתו ולא היה נכנס אלא ממהר לחזור ולהביא אחרת ואמר להן לשמשין אשור הייא התאשרו מהר להכין את זו בעוד שאנך להביא את זו: **אתכתקא דשינא.** פשטדו"ל של שן שחשוב היה ועשיר: **ומושיף נורא.** נופח משם נורא לכבוד השבת. ורבינו לוי גרס אתכתקא דשאגא תדהר: **לגיס גונדא.** כלי שחור להודיע שהיום אינו כדי להתנהג בחשיבות מלהתעסק בתבשילי שבת ולא יטנף בגדיו בבישול קדירות: **דאגא דבי רבי ישמעאל לו'.** בבישול קדירה מטנף בגדים: **מחריך רישא.** אם היה שם ראש בהמה לחרוך מחרכו הוא בעצמו: **פריס.** לשון פרומים ו מחתך: **מלאם לאוסי.** מלית האור בעליס דקיס: **מכאף ועייל מכאף ונפיק.** בע"ש יולא ונכנס להביא תמיד משאות כלי תשמיש ובגדי חופש ומגדים כאדם שמקבל את רבו בביתו ומראה לו שהוא חשוב עליו וחרד לכבודו לטרוח ולהרבות בשבילו: **מוקר שבי.** מכבד שבתות: **אמרי ליה גלדאי.** להאי נכרי: **גלדאי.** חוזיס בכוכביס: **אליל לבו.** סופס ליפול בילו: **אוכבה בסייניה.** עשה לו כובע של לבד ושבלו במשבלות של זהב וקבע בו מרגליות וקבע את זו עמהם: **סייניה.** כובע. ורבינו הלוי גרס בסדייניה בסודרו ולאשון הגון לי והוא לשון ר' יצחק בר' יהודה: **סריסר עיליתי דדינרי.** עליות מלאות דינרי זהב. [9]וגוזמא בעלמא הוא כלומר הון עתק מאד כך פירש רבינו הלוי וכן בכל מקום כגון תליסר גמלי ספיקי טריפתא (חולין דף לה:) וכן תליסר טבחי דלעיל: **כמה הן זוכין.** לעושר גדול כזה: **לה' הארץ.** דאין אנו רשאין ליהנות עד שנברך שמו בברכת הלחם: **והארץ נתן לבני אדם.** ע"י מתנתו נהנינו הטובה הזאת: **מאי דכתיב ולקדוש ה' מכובד.** מדכתיב וקראת לשבת עונג מכלל דלקדוש ה' לאו אשבת קאי: **וכבדתו.** אשבת מהדר דאי ביום"כ הא כתיב ביה מכובד: **להקדים.** זמן סעודת שבת לזמן סעודת חול וזהו כבודו: **לאחר.** וזהו כבודו שהוא מתאוה לאכול: **כמאי נשייה.** במאי נשיאתו משאר ימים: **אי רגיליתו לאקדומי.** סעודתכם בבקר אחרוה: **רב ששת.** סגי נהור היה ואינו רואה עת האכילה וכשהיה דורש בשבת מושיב התלמידים במקום שתגיע שס החמה לעת האוכל כדי שיצטערו וימהרו לקוס: **דמטי טולא.** שיצטננו: **הייא.** מהר:

מהדר

עבידנא יומא טבא לרבנן אמר רבא [א]תיתי לי דכי אתא צורבא מרבנן לקמאי לדינא לא מזיגנא [ה] רישי אכי סדיא כמה דלא מהפיכנא בזכותי' אמר מר בר רב אשי פסילנא ליה לצורבא מרבנן לדינא מ"ט [ו]דחביב עלי כגופאי ואין אדם רואה חובה לעצמו [ז]רבי חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא אמר בואו ונצא לקראת שבת המלכה רבי ינאי לביש מאניה [ח] מעלי שבת ואמר בואי כלה בואי כלה [ט] רבה בר רב הונא איקלע לבי רבה בר רב נחמן קריבו ליה תלת סאוי טחיי א"ל מי הוה ידעיתון דאתינא אמרו ליה מי עדיפת לן מינה [י]רבי אבא זבן בתליסר אסתירי פשיטי בישרא מתליסר טבחי ומשלים להו אצינורא דדשא ואמר להו [כ]אשור הייא אשור הייא [ל]ר' אבהו הוה יתיב אתכתקא דשינא ומושיף נורא רב ענן לביש גונדא [מ]דתנא דבי רבי ישמעאל בגדים שבישל בהן קדירה לרבו אל ימזוג בהן כוס לרבו [נ]רב ספרא מחריך רישא רבא מלח שיבוטא רב הונא מדליק שרגי רב פפא גדיל פתילתא רב חסדא פרים סילקא רבה ורב יוסף מצלחי ציבי ר' זירא מצתת צתותי רב נחמן בר יצחק מכתף ועייל מכתף ונפיק אמר אילו מקלעין לי ר' אמי ור' אסי מי לא מכתיפנא קמייהו ואיכא דאמרי ר' אמי ורבי אסי מכתפי ועיילי מכתפי ונפקי אמרי אילו איקלע לן רבי יוחנן מי לא מכתפינן קמיה יוסף מוקיר שבי הוה ההוא נכרי בשבבותיה דהוה נפישי נכסיה טובא אמרי ליה כלדאי כולהו נכסי יוסף מוקר שבי אכיל להו אזל זבנינהו לכולהו ניכסי זבן בהו מרגניתא אותבה בסייניה בהדי דקא עבר מברא אפרחיה זיקא שדייה במיא בלעיה כוורא אסקוה אייתוה אפניא דמעלי שבתא אמרי מאן זבין כי השתא אמרי להו זילו אמטיוהו לגבי יוסף מוקר שבי דרגיל דזבין אמטיוה ניהליה זבניה קרעיה אשכח ביה מרגניתא זבניה בתליסר עיליתא דדינרי דדהבא פגע ביה ההוא סבא אמר מאן דיזיף שבתא פרעיה שבתא בעא מיניה רבי מר' ישמעאל ברבי יוסי עשירים שבא"י במה הן זוכין א"ל בשביל שמעשרין שנאמר [1]עשר תעשר [מ]עשר בשביל שתתעשר שבבבל במה הן זוכין א"ל בשביל שמכבדין את התורה ושבשאר ארצות במה הן זוכין א"ל בשביל שמכבדין את השבת דאמר רבי חייא בר אבא פעם אחת נתארחתי אצל בעל הבית בלודקיא והביאו לפניו שלחן של זהב משוי ששה עשר בני אדם ושש עשרה שלשלאות של כסף קבועות בו וקערות וכוסות וקיתוניות וצלוחיות קבועות בו ועליו כל מיני מאכל וכל מיני מגדים ובשמים [נ]וכשמניחים אותו אומרים [2]לה' הארץ ומלואה וגו' [ס]וכשמסלקין אותו אומרים [3]השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם אמרתי לו בני במה זכית לכך אמר לי קצב הייתי ומכל בהמה שהיתה נאה אמרתי זו תהא לשבת אמרתי לו [אשריך שזכית] וברוך המקום שזיכך לכך א"ל קיסר לרבי יהושע בן חנניא מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף אמר לו תבלין אחד יש לנו ושבת שמו שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף אמר לו תן לנו הימנו אמר לו כל המשמר את השבת מועיל לו ושאינו משמר את השבת אינו מועיל לו א"ל ריש גלותא לרב המנונא מאי דכתיב [4]ולקדוש ה' מכובד א"ל [ד]זה יוה"כ שאין בו לא אכילה ולא שתיה אמרה תורה כבדהו בכסות נקיה [ה]וכבדתו רב אמר להקדים ושמואל אמר לאחר אמרו ליה בני רב פפא בר אבא לרב פפא כגון אנן דשכיח לן בישרא וחמרא כל יומא במאי נישנייה אמר להו אי רגיליתו לאקדומי אחרוה אי רגיליתו לאחרוה אקדמוה רב ששת בקיטא מותיב להו לרבנן היכא דמטיא שימשא בסיתוא מותיב להו לרבנן היכא דמטיא טולא כי היכי דליקומו הייא ר' זירא

מהדר

בתליסר עיליתא דדינרי. אומר ר"ת דעיליתא שם כלי[א] הוא[ב] כדאמרינן בריש כילד מעברין (עירובין דף נג:)[ג] עלת נקפת בכדה[מ]: **רב אמר להקדים ושמואל אמר לאחר.** ולא פליגי אלא רב אייתי בדרכו לאחר ושמואל אייתי בדרכו להקדים כדאמרינן בסמוך: ומלא

ג) (ס) מעלי שבת ואמר בואי כלה בואי כלה[ד] רבה בר רב הונא איקלע לבי רבה בר רב נחמן קריבו ליה תלת סאוי טחיי א"ל מי הוה ידעיתון דאתינא אמרו ליה מי עדיפת לן מינה [ה]רבי אבא זבן בתליסר אסתירי פשיטי בישרא מתליסר טבחי ומשלים להו אצינורא דדשא ואמר להו [ו]אשור הייא אשור הייא [ז]ר' אבהו הוה יתיב אתכתקא דשינא ומושיף נורא רב ענן לביש גונדא [ח]דתנא דבי רבי ישמעאל בגדים שבישל בהן קדירה לרבו אל ימזוג בהן כוס לרבו [ט]רב ספרא מחריך רישא רבא מלח שיבוטא רב הונא מדליק שרגי רב פפא גדיל פתילתא רב חסדא פרים סילקא רבה ורב יוסף מצלחי ציבי ר' זירא מצתת צתותי רב נחמן בר יצחק מכתף ועייל מכתף ונפיק אמר אילו מקלעין לי ר' אמי ור' אסי מי לא מכתיפנא קמייהו ואיכא דאמרי ר' אמי ורבי אסי מכתפי ועיילי מכתפי ונפקי אמרי אילו איקלע לן רבי יוחנן מי לא מכתפינן קמיה יוסף מוקיר שבי הוה ההוא נכרי בשבבותיה דהוה נפישי נכסיה טובא אמרי ליה כלדאי כולהו נכסי יוסף מוקר שבי אכיל להו אזל זבנינהו לכולהו ניכסי זבן בהו מרגניתא אותבה בסייניה בהדי דקא עבר מברא אפרחיה זיקא שדייה במיא בלעיה כוורא אסקוה אייתוה אפניא דמעלי שבתא אמרי מאן זבין כי השתא אמרי להו זילו אמטיוהו לגבי יוסף מוקר שבי דרגיל דזבין אמטיוה ניהליה זבניה קרעיה אשכח ביה מרגניתא זבניה בתליסר עיליתא דדינרי דדהבא פגע ביה ההוא סבא אמר מאן דיזיף שבתא פרעיה שבתא בעא מיניה רבי מר' ישמעאל ברבי יוסי עשירים שבא"י במה הן זוכין א"ל בשביל שמעשרין שנאמר [1]עשר תעשר [מ]עשר בשביל שתתעשר שבבבל במה הן זוכין א"ל בשביל שמכבדין את התורה ושבשאר ארצות במה הן זוכין א"ל בשביל שמכבדין את השבת דאמר רבי חייא בר אבא פעם אחת נתארחתי אצל בעל הבית בלודקיא והביאו לפניו שלחן של זהב משוי ששה עשר בני אדם ושש עשרה שלשלאות של כסף קבועות בו וקערות וכוסות וקיתוניות וצלוחיות קבועות בו ועליו כל מיני מאכל וכל מיני מגדים ובשמים [נ]וכשמניחים אותו אומרים [2]לה' הארץ ומלואה וגו' [ס]וכשמסלקין אותו אומרים [3]השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם אמרתי לו בני במה זכית לכך אמר לי קצב הייתי ומכל בהמה שהיתה נאה אמרתי זו תהא לשבת אמרתי לו [אשריך שזכית] וברוך המקום שזיכך לכך א"ל קיסר לרבי יהושע בן חנניא מפני מה תבשיל של שבת ריחו נודף אמר לו תבלין אחד יש לנו ושבת שמו שאנו מטילין לתוכו וריחו נודף אמר לו תן לנו הימנו אמר לו כל המשמר את השבת מועיל לו ושאינו משמר את השבת אינו מועיל לו א"ל ריש גלותא לרב המנונא מאי דכתיב [4]ולקדוש ה' מכובד א"ל [ד]זה יוה"כ שאין בו לא אכילה ולא שתיה אמרה תורה כבדהו בכסות נקיה [ה]וכבדתו רב אמר להקדים ושמואל אמר לאחר אמרו ליה בני רב פפא בר אבא לרב פפא כגון אנן דשכיח לן בישרא וחמרא כל יומא במאי נישנייה אמר להו אי רגיליתו לאקדומי אחרוה אי רגיליתו לאחרוה אקדמוה רב ששת בקיטא מותיב להו לרבנן היכא דמטיא שימשא בסיתוא מותיב להו לרבנן היכא דמטיא טולא כי היכי דליקומו הייא ר' זירא

מהדר

מב א טוש"ע מו"מ סי' טו סעיף ח:

מג ב מיי' פ"ל מהלכות שבת הלכה כ סמג עשין ל טוש"ע אח"מ סי' רסב סעיף ג:

מד ג מיי' שם הלכה ו סמג שם טור שו"ע אח"מ סימן ר"ל סעיף ח:

מה ד טוש"ע אח"מ סי' תרי סעיף ד:

מו ה מיי' פ"ל מה"מ וסמג שם טוש"ע אח"מ סימן רפח סעיף ז:

לעזי רש"י

פשטדו"ל [פלדישטו"ל]. כסא מתקפל.

מוסף רש"י

ואין אדם רואה חובה לעצמו. אין דעתו מתקרב לגד החובה לחייב את עצמו ואפילו מתפיון לגין אמת (כתובות קה:). **בואו ונצא לקראת שבת המלכה.** כאדם המקבל פני מלך (ב"ק לב:). **תלת סאוי טחיי.** שלש סאין פת נקיה פניה טוחין בשמן ודבש. יום השבת היה (חולין קיא.). **אל ימזוג בהן כוס לרבו.** לפי שנתעשנו ונתלכלכו בבשול קדירה (יומא כג: ועי' לעיל קיד.). **מחריך רישא.** לכבוד שבת (קדושין מא.). **שיבוטא.** לג (שם).

מוסף תוספות

א. קטן. מי' הכ"ן. ב. ששואבין בו יין ושמן. תוס' ב"ב קלג: ד"ה עליתא. מן הכד. תוס' עירובין נג: ד"ה עלת. [פי' אחר]: מן החבית. מי' הכ"ן. ג. גבי אמתא דהוה משתעיא בלשון חכמה, ואמרה הכי. תוס' הכא"ם.

תורה אור השלם

1 עֲשֹׂר תְּעַשֵּׂר אֶת כָּל תְּבוּאַת זַרְעֶךָ הַיֹּצֵא הַשָּׂדֶה שָׁנָה שָׁנָה: דברים יד כב

2 לַיהוָה מִזְמוֹר לֵיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ:

תהלים כד א

3 הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי אָדָם:

תהלים קטו טז

4 אִם תָּשִׁיב מִשַּׁבָּת רַגְלֶךָ עֲשׂוֹת חֶפְצְךָ בְּיוֹם קָדְשִׁי וְקָרָאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֶג לִקְדוֹשׁ יְיָ מְכֻבָּד וְכִבַּדְתּוֹ מֵעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמְּצוֹא חֶפְצְךָ וְדַבֵּר דָּבָר: ישעיהו נח יג

הגהות הב"ח

(ה) גמ' לא מזיגנא רישא אכי: (ו) שם לגיס מאני במעלי:

גליון הש"ם

גמ' אשור הייא. גיטין דף לד ע"א: רש"י ד"ה תליסר עיליתא דדינרי וכו' ונזומא בעלמא. עי' ברכות דף כ ע"א בתוס' ד"ה תליסר מתיבתא:

רבינו חננאל

ורבנן הני דעבדי צרכי שבת בנפשייהו, כגון ר' אבהו דהוה יתיב אתכתקא דשינא ומשייף נורא, ורב חנן דשגר תנורא, ורב הונא גדיל פתילתא, ורב חסדא מדליק שרגי, ורב פפא פרים סילקא, רבה ורב יוסף צלחי צבי. כולהו כדמפרש בגמרא בריש האיש מקדש שקיים המצוה באדם עצמו טפי עדיף יותר מבשלוחו. וכבדתו, שמשנה זמן סעודתו בהקדמה או באיחור.